

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

Megjelen hetenkint ötször, hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön, szombaton.

Előfizetési árak:
Helyben és postán küldve:
 Egy évre 10 ft. Félévre 5 ft.
 Három hónapra 2 ft 50 kr.
Egyes számban 10 kr.
Előfizetési pénz a minden közlemény: Főpíacsz Vécse és y-köz Püdszint a szerkesztőséghez bérmentve küldendő.
Hirdetési díj:
 5 hasábos petit sorért 5 kr.

Nyitlőéren megjelenő közlemény
 5 hasábos sorra 15 kr.
Nagyobb terjedelmű, mint szinte többi zseli hirdetések alku szerint a legolcsóbb árért.
Bélyegdíj: Minden beiktatásért külön 30 kr.
Előfizethető helyben:
Teleki K. Lajos és Csáthy Károly könyvkereskedésben s a szerkesztőségben. — Egyébütt a postahivatalok után.

A kormány diadala.

○) Alig néhány óra választja el kormányunkat az emlékezetes naptól, melyen a törvényhatóságok rendezéséről szóló törvényjavaslat feletti érdemleges tárgyalás a képviselőházban megkezdődött.
 Azon mohó kapkodás, mi a javaslatnak keresztülvételé iránti kormányi törekvések körül tapasztalható volt, sejteti, hogy kormányunk mily boldogok érezhetik magát a bizonyosnak remélt diadal napjának hajnalhasadán!
 Nézni, hogy mint erőködik az ellenfél, fokról-fokra, lépésről-lépésre mint veszt el a föltal területéből, mint szorongattatik, s mint hull el az erősebbnek csapásai alatt, — bár fegyverrel és zászlóval kezében; a „győztes” diadalja mint reszketései meg a levegőget: nagyszerű boldogság, melynek előérzete már is oly büszké teszi a Magyarországi történelmének mindenestire hly emlékeztetben maradó Andrássy kormányt.
 Ezen előérzetet jóval felülmúlja a valóságos diadal, mely kétségtelennek látszik, a háború csatárok segélyével, kik tömören csatlakoztak a kormányhoz, a kiadott rendelet s parancs szerint.
 Mely alkotmányos katonádsi valóban példányul szolgálhat, a legsarkonföggő gépek gyantán használatni szokott soldatesca hőseinek; mert vakab engedelmességre alig van példa az önkénykormányok hadseregeiben, mint a kormány hűbeiben, kik még Deák, Csengery s más bölcsök tekintélyét is csak másodrendűnek tekintik, midőn Andrássy gr. miniszterelnök mutatja intésére más irány követésére utaltatnak.

Kormányunk, ha soha el nem bízta volna magát diadalában, bizonyosan elbizba az a kérdés körül kifejlendő csaták utáni győzelemben.
 Látni: lábai előtt herveni az országot, melynek úgy kell járni, amint ő fuja; elmélni az ellenség hangját, mivel az utolsó szó mindig az övé; és pedig a mindenhatósgat jelvényeit, törvény” általa alatt gyakorolhatni; elmondhatni kéjjáttason: „én a kormány, én vagyok az egész ország” —; a „rend”-nek oly nagyszerű példányképt mutatni fel a világnak, melyszert hallgatni: a jelszó, s törvényesen hallgathatni el a zajongó elemeket: oly ritka élvezet, mi alkotmányos országban alig érheti a kormányokat.
 Bizonyosan mintaképet vesz a gyönyörű állapotról Napoleon, ki már mindenféle győzsezt megpróbált, amiről csak éltető érenek hirt hallik; ezen törvényes köntösbé öltözött komédiát példányul veszik az uralkodók, kik nem bírják már visszattartani a korszalemet, mely hangosan követel alkotmányt.
 S mily büszke lesz akkor a mi kormányunk, ha az egész világ utánozza törekvéseit s kormányzata irányát!
 Ezek óta nem bírtak feltalálni a valódi mintakormányt, mire a társadalumodomány törekszik; ime Andrássy Gyula gr. kormányja megtestesült mintakormány az alkotmányos közigazgatás rögös útjain!
 S mi lesz e világhírű diadalnak leg-

közlebbi következése a városok lakosaira nézve?
 A polgárság soraiban eddigé az egyenlőség szelleme volt a föuralkodó elem, mely az osztálykülönbségek miatti sürölődásoknak, egyenletlenségeknek tért nem engedett, sőt az erre törekvés is elvágta.
 Most becsémpészek a polgárság békés családi körébe egy méltóságos elemet, a főispáni hatalmat, mely az eddig barátságban, jó egyetértésben, bár egyszerűen élt lakosság sorait felbontja, a barátokat, rokonokat megszólatja.
 Teremt hízogó, hajlongó csoportot, a hatalom köré, — mi eddig városaink közlelemben, hála az égnek! hiányzott.
 Szeszély, apró magán érdekek, egy szép szó a méltóságos urnak, egy jól alkalmazott bók a mitgós asszonyoknak, egy díszes virágcsokor a mitgós kisasszonynak stb.: ezek lesznek a mozgató erők a közügyek körül, a hivatalok betöltésénél, az indítványok elődöntésénél, a kormányrendeletei feletti tanácskozásonál; nem pedig a közérdek, mely eddig jelkésítette a polgárokat.
 A néhány napon felülről, ki nem csatlakozandik e csoporthoz, üldözés tárgya lesz, gyanúsított fog, mint reactionarius, a kormány által s a kormány szolgálhadsa részéről.
 A kormány közege, a főispán s ténnek magánál eszesebb titkára lesz központ, mely körül forog mindek érdek, minden mozgalom; a méltóságos szót lesni fogják a nagyhatalom szájából, ki itél elvenek és holtakat!
 Minden új hazai vállalat, mely buzgalommal szokott a polgárok által felkaroltatni, akadályokra találhat a méltóságos és félméltóságos elemekben, kik érzékenyekdni fognak már csak azon is, hogy a gondolat, a terv nem ő töltök indult ki, vagy legalább nem az ő helybehagyásuktól függesztetett fel annak világra bocsátása!
 A tanácskozás szönyegére kerülő tárgyak nem a hazafélség, nem a közszellelem, nem a közérdek szempontjából, hanem a magán haszon szemüvegén vitetnek bírálat alá; s ha az önérdéket kielégíti valamely indítvány, legyen bár az a közjó hátrányára, pártolásra talál a csuszómaszó-csoport elődsi környezeté részéről, melynek éhes gyomra mindent fölémészthet.
 Veszélyes „kiskirálydi” szomorujáték előzményeit látjuk a főispáni hivatalnak a városokra nézve is megalapításában.

Mert a hajlongó csoport izgatóni fog minden fontosabb esetben, hogy akaratát kigyve, s nem fog irtózni nemtelen fegyvereket is használni ezéja keresztállására, a melylyel egyenlő fegyvert használni nem szokott józan és békés polgárságnak a közügyekbeni részvétől még inkább elriasztatik.
 Különbös is ott lesz a „n a g y a 6” miatti elválasztó fal, a kormány közege bizonyosan ezen csoportban kezdi meg toporzásni, hogy az osztályérdekekét összeveszítse, miből állandó, két egymással tökéletesen ellentétes párt fejlvén ki, a vizskálkodás, veselkedés állandósítja lesz; a mi sokkal veszélyesebb állapot városokban, ahol minden nap

szavonult, vagy táborot ütött, hogy erőt merithessen újabb támadásra.
 Ejjel tájban több föltisztásirésében egy tábornok érkezett Schimiedburg tiorvádsz-hadnaghoz, hogy tudomásat vehessen magának a lefolyt este észlelt események felől.
 — Van-e önnek bátorsága, — kérde a tábornok, egy orjárral-előre hatolni, de jó messze előre, ha bár a határt átéli is, hová állítóg az ellenség visszavonult.
 — Tábornok ur — válaszolt Schimiedburg hadnagy — én csak a legnagyobb szerencsémnek tartom, ha alkalmam nyílik magamat lehetőleg kitüntetni s kérem annál fogva e helyet mással helyettesíteni.
 Huss perczel később Schimiedburg hadnagy Pferschner fővadász és huss kövadász kíséretében utban volt a kis folyó felé, melyet óvaszon megközelíteni igyekeztek.
 Csöndes éj volt. A hold delejes világa ragyogott a kis folyóban.
 Midőn az orjárat a legszélső előőrshöz jutott, ezeknek megmondta a tábori szót és tábori hangot s aztán hóbortlannul haladt tovább.
 Néhány perczel később az orjárat ágazott a folyón s miután abban nem akadályozták, azt lehet gondolni, hogy az ellenség visszavonult. Tovább haladtak a folyóban s bokrok által fedve, kuszák fölfel az orjárat emberei az előtök emelkedő magaslatra.
 Zavartalanul vonultak előbb-előbb s több mint két óráig mentek így, míg egy meglehetősen domb tetéjére értek, honnan egy erdőközi fatura nyílt ki látásra.
 De ott sem lobogtak tábori tüzek.
 E falucska egy emelkedett síkon terült meg, melyet hegy övedezett körül.
 — Nekünk le kell oia mennünk, — szölt Schimiedburg a fővadászhoz — mert addig vissza-

Hanem ha még is igaz lenne ama szorgalmasan terjesztett hír, miszerint gróf Andrássy nem akarta Gajzágót és akarta Weninger épen azért mert szake mbert akart: azon esetben tisztán áll teendője a bona fides bebizonyítására. Ott van, mint második jelölt, Koriz mics, ki szake mbert er. Ajánlások kinevezésére ő.
 Az is jó, mit a Magy. Ujság már közölt.
 „Tisztelt pártvezérünk... kezdte beszédét H r a b á r Manó, az ordítási jelenet után.
 — Pártvezérük az uraknak az ördög, de nem én! vágtok közbe Deák.
 — Az Egyiptomban lakó magyaroknak f. hó 9-én gyásznapjuk volt. Ugyanis e napon kísértett örök nyugalomra Alexandriában V i r á g S á n d o r hazánkia, ki a 49-iki szabadságharc után emigráns honvéd jött Egyiptomba, hol fáradsáttal tevékenység által vagyon a közbécsületet szerzett magának. Ő honosítá meg és hozta legjobb hírbé Egyiptomban magyar borainkat. Épen e nyáron szándékozott végeleg visszatrúni Magyarországra, nevével és 6 gyermekevel, s sors azonban megakadályozta e törekvését. A „M. Ujság” keddi számában Ováry Pető emlíkezik meg az elhunytól, kinek házában minden szükölködő magyar utas barátai segítségére talált. Nyugodjék békével!
 — A törvényhatóságok rendezéséről szóló javaslat a baloldali oldali eddig a következők iratták fel magukat: Tiszta K. Szalay S. Dóry, Dietrich, Henszlmann, Jankovich Miklos, Mocsányi Sándor, Simonyi Lajos Br. Mukits, Schwartz, Borla, Mocsary. Huszár Ist. Ludwigh J. Halász, Környedi, Bobory, Hevesi, Patay, Madarász J. Ghyczy K. Máriássy, Vidlicskay, Csanády, Majoros, Kiss János, Irányi, Paulini Tóth Vilmos, Csiky Sándor.
 — Albrecht osztrák főherceg a „Tages-Pressé” értesítése szerint közelébb Varsóba megy az orosz czár üdvözletére. E körülményből az oroszok kérték, hogy Ausztria és Oroszország közötti barátságosabbak legyenek a viszonyok. A czár július 1-én, Albrecht fhg. 2-án ér Varsóba.
 — Weninger Vinze, mint a „P. L.” hallja, elfogadta a magyar hitelintézet igazgatói állomását, s új hivatalát márguszus 1-én fogja elfoglalni. Weninger az állomást természetesen csak most fogadta el, miután a képviselőház még csak nem is ajánlotta a főszámvévszék elnökségére.
 — A polgári házasságra vonatkozó javaslat, mely jelenleg az igazságügyminiszterium tanácskozás tárgyát képezi, H o d o s s y Imre ügyvéd és képviselő tollából került ki.
 — A „P. L.” szerint rövid idő múlva ténynyé fog válni egy országos vegytani intézet föltállása.
 — A belga s az osztrák-magyar kormányok közötti alkudoások folynak egy államszerződés megkötésére, mely megóvja az irodalmi és művészeti tulajdonjogot.

atván, óhajtott volna, ha e hangverseny más vasárnapra tüzetnek ki. Szerk.)
 * Az északkelti vasut vonalon Debreczenből Szathuárig vasárnap tett próbamenet, melyet Grambow építési vállalkozó rendezett, jól sikerült. A vonatot mind N.-Károlyban, mind Szathuáron ünnepélyesen fogadták, s mind két helyen kellemes időtöltésben részesültek a vonaton volt vendégek. Nem hiányoztak a Grambow által elmondott tapintatos köszöntés viszhangoztató viszonvölészek, az illető városok közönsége részéről. Általában ünnepléyes színezet ömött el e hirtelen rendezett kiránduláson, mire a jelen voltak sokáig igénylő fognak emlékezni, várván a közel jövőt, midőn a vonal átadatik a közlekedésnek.
 * Debreczen ismeretése egy angol újságban. Városunk lakói közül bizonyára sokan emlékeznek meg P a t t e r s o n A r t h u r r a, ki több év előtt huzamosabb ideig lakott közöttünk, tanulmányozva a földünk viszonyait. Tanulmányainak gyümölcseit nem rég közzéadta egy két kötetes munkában, mely Londonban jelent meg, The Magyars, Their Country and Institutions címmel. E műben az angol szerző hosszabb leírásban emlíkezik meg Debreczenről, és sok érdekes megjegyzést tesz itteni viszonyainkról. A „V. U.” után közölünk pár részletet Patterson művének Debreczenre vonatkozó részéből. Patterson több-közt így ír:
 „Bolond nagy falu.” kiáltott fel a hg Eszterházy juhász, midőn 1855-ben legelőszőr megpillantotta London. Ugyanezen szavak jöttek száma önkénytelenül nekem is, a mint a nagy kálmivista templom tornyából megláttam a nagy széles utcáját” város, a mint Gerardo nevezi Debreczen t. A házak itt mejudom mint fölszántiek, egy emeletes kevés van, a még magasabbakat pedig újunk meg lehet számlálni. Ezek többnyire csak középkorúak. Azonban e város mégis Magyarországon nagy részének kereskedelmi központját képezi, habár kereskedelmi jelentősége még nagyobb volt, míg a vasutak nem terjedtek el az országban.
 „A régi jó időkben e város négy országos vásárján évenként új jeleneteket tárt előnkbe, mint most Nisni-Nowgorod. Söt még most is sokan gyűlnek össze homokos terein, hol a fasítrák roppant tömege van felítve, vagy üdigenes boltok állanak, míg távolabb a „baromvásár” tartatik oly porlelkők között, minőrl Angliában nem lehet fogalmat az embereknek. 1848 előtt a zsidóknak, kik megjelentek e városokban, nem volt szabad bent hárni a város határain belül s a kereskedőknek nagy része még ma is Lán hal áru között.”
 „A magyar szert kis dolgokat nagyokkál hasonlítani össze. Egy Debreczen gyakran nevezik a magyar, vagy „kálmivista Rómának.” lakosainak legnagyobb része kálmivista len. Valóban föpülette, mely az egész város felett dominál, — nem a városháza, hanem a református nagy temploma, a legnagyszerűbb ilyen mű épület az egész Erdély és Magyarországon. Háttamögött áll, egy kis kert által elválasztva csak a kollegium, hasonlítóg a legnagyobb épület az egész Magyarországon, melylyel a protestánsok rendelkeznek nevelési célokra.”
 „Egy angol uriember, ki közelébb egy angol társaságban Magyarországot, és a magyarok felől nyilatkozott, a magyar protestánságról így nyilatkozott, hogy az, ha nem közvetlen az államot is, de a behatlyosoktól az államséggé egy nemében részesül. Midőn ez állítást elmondottam egy ismerősömnek, a ki szereti magát debreczeni „civilis”-nek nevezni, azt felelte rá: hogy ez könnyen megbecsülhető, tévedés egy idegennek s kifejtette, hogy miként származhatott Magyarországra: — 1848 előtt a törvények szerint a nememes ember bírtokképtelen volt, és a szabad királyi városok kiváltsága abban állott, hogy ezek egyenként a törv. által egy nemes személynek tekintettek, mint ilyenek testületileg bírtak az ilyen szerzési képességgel, mely egyekkel, az ilyen községi tagjai nem vásárolhattak saját nevére bírtokot, hanem csak a „nemes város” nevében. Int-

T Á R C Z A.

Jézusita és vörösinges.

Történelmi regény. — Írta: **Scheibe Tótor.** — (Folytatás.)

Negyedik szakasz.

Tirol határszélén.

V a l l e - b o n n á b a n hatalmasan verekedtek. Garibaldi Rocco Danvotól Ludroven és Darzót át Storora igyekezett támadást intézni, melynél igen makacs ellenállásra talált a tirol népfelkelés és az e mellé segélyül adott aprób hadseregek részéről, habár a vörösinges tetemes erőt vezethetett tübbe.
 Pokoli tüzelés kezdődött meg. Az olaszok képeket voltak ágyúkat a csaknem járhatlan hegyutakra fölvonni s a magaslatokon Storóval szemben igen előnyös állást nyertek. A csata a Storórn alul elvonuló hegytörkölathban kiet felé fejlődött ki s a határ védelmére föllállított csapat-osztályokat a már előőrshök oda hagyott csatározókkal kellett megerősíteni, mint hogy az utközet hovatovább szélesebb terjet nyert. A Ledro mellett elhelyezett csapatok el voltak foglalva. Azonban a csata nem vált átálatossá. Amaz osztály, mely az Alpekek magasabb pontjait Rive ellen tartá megszállva, türelmetlenül nézte az ellenség közeledését, mivel gyanítani lehetett, hogy a támadás kombinált és ugyancsak Lago di Garda felől is ellenséges előnyomlásra lehet ki látás. Ott a táborúrságnak tizenöt-husz császári vadász állott, egy Schimiedburg nevű fiatal hadvezér vezényelte alatt. Wachtler és Pferschner altisztek szemügyre tekintének át a közel hegyekre, melyek lövedézeketl viszhangoztak.

melyek az osztrákok és olaszok közt váltattak. Tisztán ki leheté onnan venni, mely csapatok ereszkedtek az ellenséggel ütközete. A vadász-fegyverek csatár- és sortüzélesi sokkal hangosabbak, elevenebbek és szabályosabbak, mint a gyalog sorkatonaság fegyverei és a ki a tirolok céllövő fegyvereit hallá durrogni, bizonyynal nem fogja azokat más fegyverek dörgésével összehasonlítani, még ha nagyobb távolságból hallja is.
 Végre délután három óraker megpillantathák a táborúrok a vörösingeseket. Egy mély utból nyomultak ezek előre s egy sereg osztrák gyalogságot kergettek magok előtt, mely a tulajdon számmal levő olaszok előtt nem voltak képek megállani.
 E pillanatban látta Schimiedburg hadnagy távcsövén át, hogy az ellenség élen egy hóly lovalog kis ösvérén, egészen ama kis folyó széléig, mely a völgy átvonult és mely még az osztrákok vonultak vissza. E hóly feltűnő szinapla ez mezbé volt öltözök. Vörösinges viselt, épen mint környezet, amellet zöld tollas és kardkaszalagos kalapot, fehér kabátot és a távcsövön meg látott, e n ő v a g y r u t, azt a távcsövön nem lehetett kivenni, de hősies bátorság nem hiányzott e hólynál, mert midőn a Ledron nehány katoná t megérkedett menni, hogy őt elfogják, revolverrel ferdádkta őket, melyek ha nem találtak is, de a veszélyt mindenesetre elháríták tőle, mivel ez által jelt adott honfainak az előnyomlásra, kik eddig a nyílt part felé közeledni óvaktak.
 Az osztrákok néhány lövéssel üdvözölték az olaszokat s aztán tanácsosnak tarták a túlsó fedett partra vonulni vissza, hol az ellenség lötérvölől menekülhettek.
 A helyzet éj beálltáig nem változott és miután a lövedégek közelben és távolban megszúntak, azt leheté gyanítani, hogy az ellenség vagy vissz-

szavonult, vagy táborot ütött, hogy erőt merithessen újabb támadásra.
 Ejjel tájban több föltisztásirésében egy tábornok érkezett Schimiedburg tiorvádsz-hadnaghoz, hogy tudomásat vehessen magának a lefolyt este észlelt események felől.
 — Van-e önnek bátorsága, — kérde a tábornok, egy orjárral-előre hatolni, de jó messze előre, ha bár a határt átéli is, hová állítóg az ellenség visszavonult.
 — Tábornok ur — válaszolt Schimiedburg hadnagy — én csak a legnagyobb szerencsémnek tartom, ha alkalmam nyílik magamat lehetőleg kitüntetni s kérem annál fogva e helyet mással helyettesíteni.
 Huss perczel később Schimiedburg hadnagy Pferschner fővadász és huss kövadász kíséretében utban volt a kis folyó felé, melyet óvaszon megközelíteni igyekeztek.
 Csöndes éj volt. A hold delejes világa ragyogott a kis folyóban.
 Midőn az orjárat a legszélső előőrshöz jutott, ezeknek megmondta a tábori szót és tábori hangot s aztán hóbortlannul haladt tovább.
 Néhány perczel később az orjárat ágazott a folyón s miután abban nem akadályozták, azt lehet gondolni, hogy az ellenség visszavonult. Tovább haladtak a folyóban s bokrok által fedve, kuszák fölfel az orjárat emberei az előtök emelkedő magaslatra.
 Zavartalanul vonultak előbb-előbb s több mint két óráig mentek így, míg egy meglehetősen domb tetéjére értek, honnan egy erdőközi fatura nyílt ki látásra.
 De ott sem lobogtak tábori tüzek.
 E falucska egy emelkedett síkon terült meg, melyet hegy övedezett körül.
 — Nekünk le kell oia mennünk, — szölt Schimiedburg a fővadászhoz — mert addig vissza-

szavonult, vagy táborot ütött, hogy erőt merithessen újabb támadásra.
 Ejjel tájban több föltisztásirésében egy tábornok érkezett Schimiedburg tiorvádsz-hadnaghoz, hogy tudomásat vehessen magának a lefolyt este észlelt események felől.
 — Van-e önnek bátorsága, — kérde a tábornok, egy orjárral-előre hatolni, de jó messze előre, ha bár a határt átéli is, hová állítóg az ellenség visszavonult.
 — Tábornok ur — válaszolt Schimiedburg hadnagy — én csak a legnagyobb szerencsémnek tartom, ha alkalmam nyílik magamat lehetőleg kitüntetni s kérem annál fogva e helyet mással helyettesíteni.
 Huss perczel később Schimiedburg hadnagy Pferschner fővadász és huss kövadász kíséretében utban volt a kis folyó felé, melyet óvaszon megközelíteni igyekeztek.
 Csöndes éj volt. A hold delejes világa ragyogott a kis folyóban.
 Midőn az orjárat a legszélső előőrshöz jutott, ezeknek megmondta a tábori szót és tábori hangot s aztán hóbortlannul haladt tovább.
 Néhány perczel később az orjárat ágazott a folyón s miután abban nem akadályozták, azt lehet gondolni, hogy az ellenség visszavonult. Tovább haladtak a folyóban s bokrok által fedve, kuszák fölfel az orjárat emberei az előtök emelkedő magaslatra.
 Zavartalanul vonultak előbb-előbb s több mint két óráig mentek így, míg egy meglehetősen domb tetéjére értek, honnan egy erdőközi fatura nyílt ki látásra.
 De ott sem lobogtak tábori tüzek.
 E falucska egy emelkedett síkon terült meg, melyet hegy övedezett körül.
 — Nekünk le kell oia mennünk, — szölt Schimiedburg a fővadászhoz — mert addig vissza-

szavonult, vagy táborot ütött, hogy erőt merithessen újabb támadásra.
 Ejjel tájban több föltisztásirésében egy tábornok érkezett Schimiedburg tiorvádsz-hadnaghoz, hogy tudomásat vehessen magának a lefolyt este észlelt események felől.
 — Van-e önnek bátorsága, — kérde a tábornok, egy orjárral-előre hatolni, de jó messze előre, ha bár a határt átéli is, hová állítóg az ellenség visszavonult.
 — Tábornok ur — válaszolt Schimiedburg hadnagy — én csak a legnagyobb szerencsémnek tartom, ha alkalmam nyílik magamat lehetőleg kitüntetni s kérem annál fogva e helyet mással helyettesíteni.
 Huss perczel később Schimiedburg hadnagy Pferschner fővadász és huss kövadász kíséretében utban volt a kis folyó felé, melyet óvaszon megközelíteni igyekeztek.
 Csöndes éj volt. A hold delejes világa ragyogott a kis folyóban.
 Midőn az orjárat a legszélső előőrshöz jutott, ezeknek megmondta a tábori szót és tábori hangot s aztán hóbortlannul haladt tovább.
 Néhány perczel később az orjárat ágazott a folyón s miután abban nem akadályozták, azt lehet gondolni, hogy az ellenség visszavonult. Tovább haladtak a folyóban s bokrok által fedve, kuszák fölfel az orjárat emberei az előtök emelkedő magaslatra.
 Zavartalanul vonultak előbb-előbb s több mint két óráig mentek így, míg egy meglehetősen domb tetéjére értek, honnan egy erdőközi fatura nyílt ki látásra.
 De ott sem lobogtak tábori tüzek.
 E falucska egy emelkedett síkon terült meg, melyet hegy övedezett körül.
 — Nekünk le kell oia mennünk, — szölt Schimiedburg a fővadászhoz — mert addig vissza-

sökét (Fallsucht)
 gyógyász Berlinben; — mint száz ily betegséget utján. 157.16—38
Debreczeni gözmalml és szvények
 kaphatók
Tátray Kárpát,
 gözmalml pénztárnoknál.

Debreczeni gözmalml és szvények
 kaphatók
Tátray Kárpát,
 gözmalml pénztárnoknál.

